

CHƯƠNG MƯỜI CHÍN

CỘT NHỤC TƯƠNG PHÙNG

Y lời Bình Định Vương, Trường Sơn đến Thăng Long sẵn trước một ngày Thúy Uyên hò hẹn trong thư.

Chiều đó chàng mặc chiếc áo nhiễu đen, đầu chít khăn đen như nhà nho, thả bộ vòng vòng ngoài thành nội để quan sát lực lượng phòng thủ của địch.

Nơi đây không như hoàng cung ở Thanh Hóa, bốn bề tường cao ngất. Quân Minh đặt nơi đây làm Toà Bộ Chính, Án Sát, Chưởng Đô để cai trị đất Giao Chỉ (An Nam), nên thành trì sửa sang kiến cố, chớ không như thời vua Lý vua Trần dùng làm hoàng cung.

Thêm nữa lực lượng quân sự nhà Minh ở mặt Bắc đóng tại thành Đông Quan, nên sự canh phòng vô cùng nghiêm mật.

Khoảng nửa dặm có một chòi canh, (một dặm thời ấy vào khoảng 576m) bệ tường cao và dày, làm cả lối đi. Thỉnh thoảng có vài tên binh mang gươm giáo sáng quắc, tay dắt đàn chó to lớn, loại chó săn miền Bắc Trung Hoa cao lớn

lông dài và hung tợn, đi thám thính chung quanh nội thành từ trên cao...

Nhìn lối phòng vệ gắt gao của địch, Trường Sơn đâm lo. Dù rằng với võ công tuyệt đỉnh chàng có thể phóng qua tường, song bầy chó săn mới đáng sợ. Phải biết lúc nào không có bầy chó đi tuần hành, họa may mai có thể an thân vào bên trong.

Chàng vừa đi vừa suy tính...một lúc đến cửa thành hỏi nào không hay!

Khi xưa nơi đây là cửa ngõ môn, là vùng cấm địa. Từ khi nhà Hồ dời đô về Thanh Hóa, rồi quân nhà Minh chiếm đóng, vùng này tuy không là vùng cấm địa, nhưng dân chúng chẳng ai dám léo hánh tới gần.

Nhìn xa xa thấy bọn lính đứng lơ nhố, Trường Sơn nhủ thầm:

- Ban phòng vệ trấn giữ nơi cửa chắc phải đông lắm!

Chàng đánh bạo đi lò dò tới gần xem lực lượng vệ binh cỡ nào?

Để che mắt địch, chàng giả vờ vừa đi vừa ngâm nga đọc sách như kiểu nho sĩ gàn không sợ trời đất là gì, để tiện bề tới gần cửa thành xem cho rõ bên trong.

Bất ngờ lúc chàng vừa tới cổng, bọn lính Minh đang cười nói đùa giỡn, bỗng hoảng hốt làm hàng ngũ dàn chào vô cùng long trọng. Hai tên vệ vàng chạy tới mở banh hai cánh cửa rào, y như để chàng đi vô?

Trường Sơn lấy làm ngạc nhiên không hiểu vì sao bọn này mời chàng vô?

Lòng kinh động chân chàng hơi khựng lại, song vốn là con nhà võ gan lì, chàng cố giữ tự nhiên tiếp tục bước tới, mà trong bụng hết sức hoang mang.

Chốc chốc chàng gặp từng toán quân đi qua, thấy chàng chúng đều chào một cách trịnh trọng.

Trường Sơn vừa đi vừa nghĩ... vẫn không hiểu nổi thái độ quái lạ của bọn lính Minh ?

Trước mắt chàng bây giờ là cung vàng điện ngọc, dãy dọc dãy ngang ...

Trời đã chạng vạng tối. Nhân khoảng đường vắng không thấy người, chàng liền phi thân tới núp phía sau một tòa lầu các, bụng nghĩ thầm:

« Ta bỗng dung lọt được vào trong này thật là may mắn bất ngờ. Chứ như phóng qua tường như khi xưa đột nhập hoàng cung Thanh Hóa chắc dễ bị bại lộ vì bày chó săn. »

Đêm nay chưa đúng ngày hẹn của Thúy Uyên, chàng không biết nơi đâu chỗ ngủ của tên Khâm sai họ Đoàn. Thừa dịp tối nay rồi rảnh, chàng cũng nên lên vào các tòa nhà này xem cho rõ tình hình địch, nhân thể tìm người yêu ẩn nấp nơi đâu ?

Chàng nghĩ Thúy Uyên lẫn lộn trong đám nô tỳ, nên cố ý tìm chỗ nhà bếp. Chàng tìm quanh quất một lúc mới lọt vào chỗ nấu ăn, liền đứng ẩn mình phía sau một cái tủ, một chỗ có thể quan sát rõ nhà bếp và lối đi từ nhà trên.

Chàng thấy một tên Tầu bụng phệ, ở trần tròng trực, đứng trước hỏa lò nấu nướng. Chung quanh hắn ta có 4, 5 tên binh phụ làm việc lật vật, cười nói xí xô xí xào. Chốc chốc có vài ba tên binh từ nhà trên chạy xuống mang thức ăn.

Giờ này là giờ cơm, nên bọn chúng lảng xãng lo cơm nước. Trường Sơn đứng một lúc đoán chừng tòa nhà này chỉ là chỗ đóng binh, chắc không có tỳ nữ, nên rời chỗ núp chạy ra ngoài, lên đến tòa nhà bên cạnh.

Chàng lục lạo một lúc các tòa lầu các, thấy toàn chỗ ở của binh sĩ, trong lòng hết sức kinh động.

Có lọt vào đây mới rõ lực lượng hùng hậu của địch. Xem thế muốn tấn công thành này cần phải chia lực lượng của chúng đi nơi khác, may ra mới chiếm được.

Chàng vừa nghĩ vừa phi thân từ chỗ nọ đến chỗ kia. Một lúc sau trước mắt chàng hiện ra một cung điện nguy nga tráng lệ, đèn đuốc sáng rực như ban ngày. Có 3, 4 tên binh đứng gác trên mấy bậc thềm rộng.

Trường Sơn chắt lưỡi nghĩ thầm :

« Nơi đây là tòa chính điện, chỗ này là chỗ khi xưa vua lâm trà, chắc chắn ngày nay do các Đại quan nhà Minh chiếm ở nên mới có lính gác cẩn thận. »

Tim chàng vụt đập rộn ràng khi nghĩ chỗ này chàng có thể tìm gặp Thúy Uyên trong đám nô tỳ. Chàng rón rén đi vòng phía sau vì đoán là nhà bếp. Chàng đứng núp bên cửa sổ nhìn vào... thấy vô số đàn bà con gái đang lau rửa dọn dẹp. Giờ này cơm nước đã xong, các nàng vừa làm vừa ngáp vắn ngáp dài.

Chàng nhìn từng mặt các cô...không thấy nàng nào giống nàng tiên của mình, trong lòng có hơi thất vọng.

Bỗng lúc ấy có một toán 3, 4 cô đi vào, ăn mặc đẹp đẽ, đều màu hồng, mặt mũi xinh tươi. Các cô cười nói tíu tít bằng tiếng An Nam.

Chàng nghĩ bọn này là tỳ nữ hầu cận của đám phu nhân Tàu, nên mở mắt lau lấu nhìn, song chẳng thấy cô nào là Thúy Uyên, nên chán nản toàn bỏ đi. Chợt có một toán khác 4, 5 cô, dung nhan cũng xinh lịch, mặc đồng phục màu xanh bước vào...

Trường Sơn lại một phen hồi hộp nhìn đám con gái ... Đang lúc chàng nhướng mắt nhìn mặt họ, bỗng nghe tiếng một cô trong bọn áo hồng vang lên:

- Từ nửa tháng nay bà chủ tôi mắc chứng bệnh vô cùng kỳ quái, cả ngày đóng cửa nằm trong phòng, không chịu cho ai tới gần, mà cũng không chịu uống thuốc. Trần đại quan vô cùng rầu rĩ.

Một cô trong bọn thanh y nói:

- Còn bà chủ tụi này mấy tháng nay hay khóc. Tôi nghiệp Đoàn đại quan ... Tôi thấy nét mặt người lúc nào cũng âu sầu lo nghĩ ...

Một cô hồng y bỗng hỏi:

- In hình như Đoàn đại quan và Đoàn phu nhân ở riêng ?

Cô thanh y chợt nhỏ giọng đáp:

- Đúng vậy ! Tôi có cảm tưởng như Đoàn đại quan và Đoàn phu nhân không phải là vợ chồng. Họ không bao giờ ngủ chung, mà ông lại cứ gọi vợ là tiểu thư mới là kỳ !

Một cô thanh y lên tiếng trách bạn:

- Chị Oanh Oanh chớ bàn chuyện riêng tư của chủ, nhớ thấu đến tai hai người họ thì chị không toàn mạng đó nhé?

Cô thanh y có tên Oanh Oanh chống chế:

- Tụi này nói tiếng An Nam họ làm sao hiểu được ?

Một cô hồng y vụt nói:

- Chị Oanh Oanh lầm rồi nhé ? Bà chủ của tôi nói tiếng An Nam y như người mình vậy !

Cô thanh y Oanh Oanh cười hì hì:

- Trần phu nhân là người An Nam, bà nói tiếng An Nam không rành sao được ?

Cô hồng y nghe nói, mở đôi mắt tròn xoe:

- Ủa, ai nói cho chị biết bà chủ của tụi này là người An Nam ?

Cô thanh y Oanh Oanh ấp úng đáp:

- Tại vì ...lúc mới tới Trần phu nhân hay xuống bếp nói chuyện với người nọ người kia bằng tiếng An Nam, nên ... em chắc là người An Nam. Vả lại em thấy Trần phu nhân đẹp quá! Trông bà giống như người An Nam vậy.

Một cô thanh y khác nghe Oanh Oanh nói, liền chu miệng xen vào:

- Bộ hễ đẹp là người An Nam ? Vậy Đoàn phu nhân cũng đẹp vậy, mà có phải là người An Nam đâu ?

Cô Oanh Oanh bướng bỉnh :

- Sao chị quyết chắc Đoàn Phu nhân không là gái An Nam?

- Vậy chị có bao giờ nghe người nói tiếng An Nam chưa?

- Em chưa nghe, nhưng ... em có cảm tưởng như bà là người An Nam.

Các cô hồng y và thanh y bỗng bùm miệng cười hắc hắc.
Một cô vừa cười vừa nói :

- Chị Oanh Oanh có nhiều tưởng tượng quá ! Có khi chị cho rằng hai vị Đại quan cũng là người An Nam. Như vậy nước mình cai trị bởi người An Nam, có phước quá !

Bị nói móc, cô Oanh Oanh xụ mặt, nhưng cô ta vẫn không chịu nhận, nói :

- Ông chủ của chị bụng phê râu rìa, chắc là người Tàu thật. Chớ còn ông chủ của tụi này ... em không thấy giống người Tàu tí nào ! Nhất là khi ông giả làm người An Nam đi ra ngoài, ông đẹp .. như ...như

Cả bọn nghe Oanh Oanh nói đều cười ồ. Một cô thanh y nãy giờ im lìm, vụt nghiêm giọng giải thích :

- Trần đại quan và Đoàn đại quan đều là người Trung Hoa sang đây cai trị nước mình. Các chị không cần phải bàn bạc nữa. Người Trung hoa với người mình không khác bao nhiêu, nên chị Oanh Oanh mới lầm tưởng như vậy !

Cô thanh y Oanh Oanh chợt nói:

- Em bị bắt vào đây từ đời Thượng Thu Hoàng Phúc. Tên ấy và phu nhân hẳn từ hình hài đến cử chỉ quả thật người Tàu ! Nhất là thái độ hống hách hung hăng của họ đối với bọn tôi tớ An Nam. Còn Đoàn đại quan nghe nói chức vụ lớn nhất ở triều đình Trung quốc, như Thừa Tướng vậy, mà tánh tình hoà nhã dễ chịu, vị phu nhân cũng dịu hiền. Cả hai đối xử rất tốt với mọi người, không giống người Tàu, nên em mới nghĩ thế.

Các cô thanh y đồng nói:

- Em đồng ý với chị Oanh Oanh điếm này. Đoàn Khâm sai và Đoàn phu nhân thật là người tốt.

Cô hồng y vụt xía vô:

- Tuy em không phục thị cho Đoàn đại quan của các chị, nhưng em thấy ông ta đẹp dễ mê quá. Đàn ông con trai An Nam mình chưa thấy ai đẹp như vậy !

Hai đám con gái nghe nàng này nói đều khúch khích cười, rồi chia nhau đi ngủ.

Trường Sơn nãy giờ lắng nghe câu chuyện của họ, chàng biết ngay đám áo hồng phục thị cho tên quan Tàu họ Trần, mà chàng đoán là tên Binh Bộ Thượng Thư Trần Hiệp sang cai trị An Nam từ hai năm nay thay cho Hoàng Phúc. Còn đám thanh y thì phục thị cho tên Khâm sai họ Đoàn. Chắc chắn hẳn là tên Đoàn Hoài Nam mà Thúy Uyên đã nói trong thư.

Theo lời bọn này thì tên Khâm sai họ Đoàn hay giả làm người An Nam đi ra ngoài dò dẫm tình hình dân sự nước mình. Chàng nhủ thầm :

« Hẳn quả thật là con người nguy hiểm ! Hèn chi Thúy Uyên muốn thanh toán hẳn là phải ! »

Có điều chàng lấy làm lạ, không hiểu tại sao bọn con gái An Nam lại ca tụng hẳn ? Chẳng lẽ vì hẳn quá đẹp trai, bọn này si mê nên ca tụng hẳn ? Chắc không phải ! Vì theo lời bọn họ nói, hình như hẳn là người ôn hòa dễ chịu, không hồng hách với kẻ dưới, nên mới được lòng đám nô tỳ.

Một cô áo xanh còn đứng đó đun nước nấu trà. Cô ta bảo đồng bạn :

- Các chị đi ngủ trước đi, em còn phải mang trà cho Đoàn đại quan mới xong phận sự.

Bây giờ bọn con gái áo hồng, áo xanh, đều kéo nhau đi hết. Bọn trong nhà bếp dường như cũng không còn ai. Trường Sơn tính thầm :

- Ta đi theo nàng này đến chỗ tên họ Đoàn hạ sát hẳn ngay đêm nay. Ta cần gì phải chờ đến tối mai ? Nhỡ ngày mai ta bị bại lộ, có thể bị bắt, có thể bị giết, thì không thể thanh toán hẳn ta theo sự yêu cầu của Thúy Uyên.

Chàng tự hỏi :

« Vì sao Thúy Uyên không có trong đám áo xanh, áo hồng ? Phải chăng nhà trên còn có một số tỳ nữ khác ? Hay là... nàng là vợ của Trần Hiệp, mà bọn áo hồng khi nãy nói bà chủ chúng là người An Nam, lại đẹp nữa ?

Nghĩ đến đó tim chàng đau nhói lên. Bây giờ cô thanh y đã châm xong bình trà, cô đặt lên cái khay bạc sáng ngời khệ nệ bung đi.

Trường Sơn không chần chừ, phóng qua cửa sổ, nương mình theo cô gái... Nhờ chàng có võ nên bước chân thật nhẹ nhàng, đi sát một bên mà cô gái không hay biết gì !

Đi một lúc qua dãy hành lang thì tới bậc thang leo lên lầu, rồi quẹo về phía tả.

Trường Sơn nhớ trong thư Thúy Uyên cũng dặn đúng như vậy.

Khi cô gái bước tới cửa phòng gõ cửa. Bên trong có tiếng nói dầm ám vang lên. Trường Sơn không hiểu hẳn ta nói gì, vì hẳn nói tiếng Trung Hoa. Có điều giọng nói này làm cho chàng bâng khuâng mà không hiểu vì sao ?

Cô gái mở hé cửa lách mình đi vào. Bên ngoài đèn mờ ảo, nhưng đèn bên trong sáng rực hắt ra. Trường Sơn thấy rõ đây là phòng làm việc.

Chàng nghĩ :

« Giờ này đã khuya rồi mà hấn còn làm việc, thì quả là một tên quan cần mẫn và lợi hại. Cũng có thể hấn có võ nghệ tuyệt luân, nên mới dám xông xáo ra ngoài thành trà trộn với dân An Nam để dò dẫm. Tốt hơn chàng nên cẩn thận, chờ hấn ngủ say mới ra tay. »

Vì nghĩ thế nên chàng tìm chỗ ẩn núp.

Trước dãy hành lang có đặt rải rác mấy chậu kiểng to lớn, lá cành sum sê. Chàng ẩn mình một chỗ, vừa đúng lúc cô gái bước ra khép cửa, rồi đi thẳng không nghi ngờ gì cả.

Sự thật khắp tòa nhà đèn lồng treo rải rác, nếu cô gái lưu ý chắc hẳn trông thấy chàng ngồi lù lù đó.

Trường Sơn ngồi một lúc bực bội đứng lên quan sát đó đây ...

Từ chỗ chàng đứng nhìn thấy toàn diện khu hoa viên phía dưới.

Đêm nay trăng lưỡi liềm ánh sáng thật mờ ảo. Từ lầu cao chàng không trông rõ cỏ cây hoa lá của vườn Ngự Uyển, nhưng hương hoa ngào ngạt bay theo gió phảng phất đó đây, khiến chàng ngất ngây tưởng nhớ hồi 18 năm về trước ở hoàng cung Thanh Hóa...

Vườn Thượng Uyển ngày xưa có lẽ không rộng lớn và xinh đẹp như nơi đây, nhưng cũng một mùi hương quý, khiến chàng có cảm tưởng như đang sống trong thời dĩ vãng cùng em len lỏi vào cung Hồ...

Thuở ấy anh em chàng vừa đúng 21 tuổi, tuổi hoa niên chưa nếm mùi cay đắng, mà nay đã hơn nửa đời người, phong trần dày dạn, khổ đau đã nhiều. Chẳng biết ngày gặp nhau có còn nhận ra không ?

Chàng đứng ngẩn ngơ nhìn cảnh vật dưới trời đêm, sương sa lớp lớp ướt cả khăn áo ...

Lúc ấy có một người từ trong phòng mở cửa đi ra nhìn trời... Bất thần người ấy đứng khựng lại, khi trông thấy một người đứng như pho tượng trước hành lang phòng mình.

Trường Sơn nghe tiếng động kinh hãi quay mặt lại... Người kia cũng vừa trông thấy mặt chàng, cả hai trở mắt nhìn nhau, ngây người chết sững !

Thời gian trôi qua không biết bao lâu, hai pho tượng như cùng đúc một khuôn mới nhúc nhích được. Cả hai nhào tới ôm chầm lấy nhau, đồng lúc với câu nói nghẹn ngào phát ra cùng một âm thanh :

- Có lẽ nào ? Tôi có nằm mơ không ?

- Anh đây ! Hiền đệ ơi, anh đây !

Vòng tay huynh đệ xiết chặt nhau, nỗi xúc động của cuộc hội ngộ bất ngờ khiến họ nghẹn lời không nói được, bốn mắt cùng rơi lệ !

Một lúc sau Trường Giang kéo anh vào phòng, khép cửa lại. Cả hai ngồi chung trên chiếc ghế trường kỷ, Trường Giang cười nói qua màn lệ :

- Ngọn gió nào đưa anh tới đây ? Mười mấy năm nay lúc nào em cũng tin tưởng anh còn sống và có ngày chúng mình gặp nhau. Nhưng quả thật em không ngờ đêm nay !

Trường Sơn vỗ vai em, nghẹn ngào nói :

- Trời ơi, tài trí phi thường của hiền đệ anh khâm phục từ lâu. Nhưng nói thật, anh không tưởng tượng nổi em lại là một đại quan Tàu, đứng đầu hàng ngũ địch ! Hiền đệ ơi, cha mẹ ta dù đã chết, nhưng anh chắc chắn dưới suối vàng cũng ngậm cười hãnh diện vì em.

Trường Giang nghe anh nói, thất sắc kêu lên :

- Mẫu thân đã chết ! Vì sao ?

Trường Sơn nghẹn một lúc mới đáp :

- Mẫu thân và tổ mẫu chết ngay đêm rời bãi Sầm Sơn cùng với đoàn người di tản. Anh là kẻ duy nhất sống sót trong thảm cảnh hồi 18 năm về trước.

Chàng không nói thêm nữa, hai tay ôm mặt.

Trường Giang gục đầu nơi thành ghé thốn thức từng cơn... Một lúc chàng ngẩng mặt lên nhìn anh, xót xa hỏi :

- Cuộc đời mười mấy năm nay ra sao ? Anh hãy kể cho em rõ.

Trường Sơn lau nước mắt, gượng cười :

- Nổi loạn trường kê sao cho xiết ? Bao phen anh muốn liều mình tự tử để không phải sống bơ vơ khốn khổ nơi xứ người. Nhưng vì lời dặn dò của cha, vì cái nhục vong quốc mà anh phải gắng sống...

Chàng tóm tắt nổi gian truân sau khi mẹ và bà nội chết. Nửa năm làm thợ rèn ở huyện Bình Khê Chiêm Thành. Rồi kết nghĩa với thái tử Chiêm trường hợp nào... Cuộc đời sau đó ra sao...Chàng nhất nhất kể lại cho em nghe.

Chàng nói :

- Mỗi khi anh gặp khó khăn trong việc giao thiệp với người nước ngoài, anh nhớ hiền đệ vô cùng và thầm khẩn nguyện trời đất cho anh em ta còn gặp nhau.

Trường Giang cũng nghẹn ngào kể lại khoảng đời mình, đem tài trí vẫy vùng trên đất địch, danh vọng lẫy lừng, quyền thế tốt bực. Đồng thời với đòn cân nảo mượn tay người (hai dân tộc Mãn Mông) gây rối loạn trên mảnh đất Trung Nguyên ra sao...

Đến lượt chàng kể : Vì tức giận Trương Phụ bắt đàn bà con gái An Nam về Tàu, nên mới trả thù bằng cách thu nhận đám con quan Tàu cho làm gia nhân nô tỳ. Cưới con gái Dương sĩ Kỳ để rửa nhục cho đàn bà Nam quốc, dè đâu lúc chạm mặt mới nhận ra là chị dâu. Dở khóc dở cười trước hoàn cảnh, chàng quyết giấu nhẹm nguồn gốc với Thúy Uyên và tiếp tục đóng vai trò tên quan Tàu với nàng, mà một lòng kính trọng chăm sóc nàng như gia tấu.

Chàng nhìn thẳng vào mắt anh, nói một lời tâm huyết :

- Em chỉ mong ngày gặp lại gia huynh để trao trả một chị dâu trọn vẹn.

Trường Sơn nghe em nói nước mắt lăn chã tuôn rơi. Chàng đã có nghe bọn gia nhân nô tỳ khi này bàn tán về tình trạng chồng vợ của Đoàn đại quan với Đoàn phu nhân, nên những lời Trường Giang vừa mới nói ra chàng đã rõ biết hết !

Chàng nói trong cảm xúc nghẹn ngào :

- Hiền đệ hy sinh cho anh quá nhiều ! Duyên tình của anh từ đầu đến cuối đều do hiền đệ tạo cho. Anh thật không xứng đáng nhận lãnh sự hy sinh cao cả của em.

Trường Giang nắm tay anh nói giọng thương yêu :

- Hiền huynh xứng đáng trên muôn một ! Đôi tay dũng tướng của anh đã lèo lái con thuyền cứu quốc, đưa Bình Định Vương về bến vinh quang. Tổ quốc sẽ ghi công ơn anh, dân tộc sẽ nhớ ơn anh và em mãi mãi thương yêu kính phục anh, người hùng của thế hệ.

Trường Sơn vẫn giọng bi thương :

- Tài sức anh sá gì với cái trí siêu việt của hiền đệ mà hiền đệ nhọc lòng khâm phục ?

Trường Giang nghiêm giọng :

- Văn chỉ để trị thiên hạ, chớ không thể bình thiên hạ. Tài trí em có thể nào cũng cần đôi tay dũng tướng. Sự hy sinh xương máu của nhà võ là sự hy sinh to lớn nhất mà không ai có thể phủ nhận được.

Dưới ánh đèn sáng rực, chàng nhìn gương mặt anh rần rori phong trần, làn da đậm màu nắng cháy... Lòng chàng bồi hồi xúc động, xiết chặt bàn tay chai cứng của anh nghẹn ngào nói:

- Thương cho đời anh giải nắng dầm sương.

Trường Sơn bấy giờ mới ngược mắt quan sát em ...

Mười tám năm qua gương mặt phong lưu tuấn nhã của Trường Giang không có nhiều thay đổi, vì chàng sống trong lầu son gác tía, ăn sung, mặc sướng, kẻ hầu người hạ ... Có điều đầu óc lúc nào cũng căng thẳng bởi những trận giặc trí não với địch, lại thêm tâm tư dằn vặt bởi nỗi hận tình, đã làm cho mái tóc chàng điểm hoa râm.

Bây giờ giữa hai anh em đã có sự khác biệt !

Một Trường Sơn với dáng phong trần lãng tử. Một Trường Giang biểu hiện nét một học giả uyên thâm tột bậc.

Trường Sơn buột miệng nói :

- Nhìn mái tóc hoa râm của hiền đệ anh cũng rõ được nỗi khổ lòng của em đã nặn óc mài tâm, để rửa cái hận vong quốc cho dân cho nước.

Trường Giang chột thờ dài :

- Gia huynh ơi, tâm trí em đã mệt mỏi lắm rồi ! Mong cho đại sự chóng thành, quân thù sớm ra khỏi biên cương, để em rút lui về miền hoang dã xa lánh những phiền toái của đời.

Chàng bỗng chột nhớ ra, không hiểu vì sao gia huynh biết chàng nơi đây mà đến tìm, nên hỏi :

- Do đâu hiền huynh biết em hiện ở đây ?

Trường Sơn móc trong túi áo lấy ra bức thư của Thúy Uyên gửi Bình Định Vương trao cho Trường Giang và nói :

- Cũng vì bức thư này mà anh tới đây.

Trường Giang thoáng nhìn nét chữ của Thúy Uyên, lòng đã kinh động. Chừng đọc xong bức thư, chàng không khỏi kinh hãi!

Bây giờ chàng mới nghĩ ra hai lần Thúy Uyên muốn giết chàng... Một lần nài ép chàng ăn nấm độc, một lần lén vào phòng chàng lúc nửa đêm với thanh đao nhọn. Sáng hôm ấy chàng nhật thanh đao bên cạnh giường, trong lòng mãi thắc mắc không hiểu Thúy Uyên đem qua làm gì?

Giờ đây chàng mới hiểu tâm trạng "yêu thù" của nàng trầm trọng thế đó! Chàng buột miệng kêu lên:

- Té ra bấy lâu nay nàng ra tay giết em mà không thành, nên nay nàng cầu cứu Bình Định Vương. Ôi ghê gớm thay đàn bà Nam quốc!

Trường Sơn nghe em than mấy lời, vội an ủi :

- Chẳng qua nàng nghĩ em là tên quan Tâu nên mới hành động như thế. Cũng may người vào đây là anh, chứ như là kẻ nào khác thì oan nghiệt biết chừng nào ! Em đừng oán giận Thúy Uyên em nhé ?

Trường Giang mỉm cười, lắc đầu :

- Cũng vì hai lần em giả vờ đưa kế hoạch để Bình Định Vương thua, nên gia tâu mới oán hận em thế đó. Chứ nếu biết được Bình Định Vương chỉ giả thua theo kế hoạch của em, chắc nàng ...

Chàng không nói hết câu, vì chàng biết Thúy Uyên yêu chàng, nên mỗi lần muốn giết chàng, nàng đều khóc.

Đáng phục cho nàng biết đặt nợ nước trước tình riêng. Mỗi lần muốn thực hiện việc giết chàng, chắc nàng phải cố gắng và khổ đau nhiều!

Chàng nghe thương hại chị dâu, nên bảo anh nửa đùa nửa thật:

- Đêm mai em giả vờ chết bởi người của Bình Định Vương cho nàng thỏa nguyện. Sau đó hiền huynh nên đưa nàng ra đi. Để nàng gần em, nguy hiểm quá!

Trường Sơn cười, lắc đầu:

- Bữa nay em cũng nên xuất đầu lộ diện, để nàng biết em là gia đệ của anh, mà không có những hiểu lầm đáng tiếc về sau.

Trường Giang trầm nghĩ:

«Mười năm chung sống, tuy không ái ân, nhưng Thúy Uyên đã nặng tình cùng chàng, nàng cũng đã thú nhận yêu

chàng. Nếu nay biết chàng là gia đệ của vị hôn phu, nàng xấu hổ chết được! Chi bằng hãy để cho Đoàn Hoài Nam chết thật trong tâm trí nàng, cho nàng hạnh phúc trọn vẹn bên gia huynh ».

Vì nghĩ thế nên chàng nói tránh rằng:

- Gia huynh ơi, gia tẩu đã hai ba lần toan giết em, mà nay nếu nàng biết được em là gia đệ của anh, nàng xấu hổ ngượng ngùng lắm. Chi bằng anh đừng nói cho nàng biết gì về em, để nàng đinh ninh mình đã "hạ thủ" được tên quan Tàu, rửa được quốc thù. Như vậy mới thỏa nguyện cho tấm lòng ái quốc của nàng đó anh.

Trường Sơn ngẫm nghĩ một lúc nói :

- Chẳng lẽ từ đây về sau em và nàng không nhìn mặt nhau? Chẳng lẽ anh em ta không gặp nhau nữa?

Trường Giang cương quyết đáp:

- Có khó gì việc anh em ta hò hẹn tìm gặp nhau? Còn việc anh muốn em nhận là gia đệ của anh trước mặt gia tẩu, em khuyên anh nên chờ đợi một thời gian.

Trường Sơn thở ra :

- Thôi thì mọi việc tùy em quyết định.

Trường Giang bỗng chắt lưỡi nói :

- Em thật không ngờ các cuộc mật bàn quân sự giữa bọn nhà Minh gia tẩu đã rình nghe.

Trường Sơn nói với ánh mắt ngời hạnh phúc :

- Ngày Bình Định Vương nhận được thư em cũng là ngày nhận được thư của Thúy Uyên. Nàng bí mật đưa tin từ một năm qua.

Trường Giang gật đầu :

- Em đưa nàng về nước đúng một năm. Như vậy nàng đã hoạt động từ phút đầu đặt chân trên quê hương. Quả là một nữ nhi trung liệt ! Nếu em là một tên quan Tàu thật, có vợ như nàng đáng sợ biết bao !

Trâm ngâm một lúc chàng hỏi :

- Làm sao anh nhận biết là nàng ?

- Chính thân huynh của nàng là Nguyễn Trãi đã nhận ra nét chữ và dấu hiệu con chim Uyên.

Trường Giang cười nhỏ :

- A, phải rồi ! Suýt chút nữa em quên nàng có gia huynh dưới trướng Bình Định Vương ! Theo em dò biết, gia huynh của nàng là một người tài trí lắm.

- Phải ! Một người tài trí hơn người. Nhưng người ấy khâm phục em lắm và rất muốn làm quen với em đó. Mỗi lần được thư em, người ấy đọc nghiền ngẫm rồi nói : « Trên trời đất này khó tìm được một người thứ hai văn tài trác tuyệt và trí tuệ siêu việt như em. »

Trường Giang cười nhẹ :

- Người ấy nói quá lời.

Bỗng dung Trường Sơn như nhớ ra điều gì :

- Anh có một điều thắc mắc là mỗi kỳ Bình Định Vương đều nhận được ba nguồn tin. Vậy ngoài Thúy Uyên và em

đưa tin, còn người thứ ba là ai ? Người này móc nối với Bình Định Vương trước em và Thúy Uyên nửa năm.

Trường Giang nghe anh nói, vẻ mặt vô cùng xúc động, hỏi giọng hơi run :

- Nét chữ của đàn bà phải không ?

- Chính thế ! Mọi người ở Mật khu đều nhận ra là bút tự của phụ nữ. Nguyễn Trãi đoán rằng có lẽ là một cô gái An Nam trong đám nô tỳ của quan lại nhà Minh. Hôm nhận được tin Thúy Uyên, anh cũng nghĩ nàng trong số nô tỳ.

Trường Giang nói qua hơi thở :

- Nàng chính là phu nhân của Trần Hiệp đó.

Nghe giọng nói khác lạ của em, Trường Sơn kinh ngạc trở mắt nhìn em ... Trường Giang cúi mặt nói tiếp bằng lời uất nghẹn :

- Nàng ấy chính là Huỳnh Như !

Sau câu nói mặt chàng trắng phệt, khoé miệng giật giật, mắt đỏ ngầu.

Trường Sơn nhìn thần sắc của gia đệ cũng đoán được nỗi thống khổ trong lòng em.

Thúy Uyên may mắn nhờ Trường Giang che chở đến ngày nay để cuộc tình duyên chàng trọn vẹn. Còn Huỳnh Như, người yêu của em, lại rơi vào tay giặc. Thảm thiết cho cảnh ngộ của hai người biết bao !

Chàng thương em quá, nhưng không biết nói lời gì để an ủi, đôi mắt ngân lệ...

Trường Giang ngồi im một lúc vụt đứng lên giọng cười bảo anh :

- Không ngờ nước ta có hai bậc nữ lưu trung liệt, đáng lưu danh sử sách ! Đàn bà như hai nàng không hổ là con cháu Trung Triệu thuở xưa.

Bất thần chàng có cảm tưởng như có một luồng khí lạnh chạy từ chân lên đỉnh đầu, khi nghĩ rằng : "Thúy Uyên đã ba lần tìm cách giết chàng vì kế hoạch chàng đưa ra Bình Định Vương thua trận, thì Huỳnh Như có để yên cho chàng không? »

Chàng bỗng nhớ đến cách đây nửa tháng, đang khi dùng cơm trưa với Thúy Uyên, con hầu Huỳnh Như hơi hải chạy vào nài nỉ chàng qua phòng cứu chủ nó đang đau bệnh trầm trọng. Nào đâu tới nơi chàng thấy nàng ngồi bình tĩnh trên ghế trường kỷ, không có vẻ đau bệnh gì nguy kịch cả.

Nàng nhờ chàng biên toa thuốc, chàng chưa kịp biên, nàng đã vội rót rượu mời chàng uống.

Phải chăng chén rượu ấy là chén rượu độc, nên phút chót nàng sợ hải ngất xỉu ?

Phải chăng Thúy Uyên đã biết trước, nên vừa thấy con hầu của Huỳnh Như, nàng đã thất sắc kinh hoàng ?

Chắc chắn hai nàng đã mưu tính giết chàng lần đó !

Bây giờ chàng mới ghê sợ hai cô gái An Nam này ! Bây giờ chàng mới biết rằng, dù với trí tuệ phi thường lo liệu đủ cả, vẫn có sơ hở !

Bởi vì trước mắt chàng, hai nàng là người thân yêu, nên chàng không đề phòng. Nhưng lại quên nghĩ rằng : "Chàng là tên quan Tàu, là kẻ thù số một của hai nàng !".

Cũng may số chàng không chết vì họ, chứ không lúc hồn lìa khỏi xác chắc uất ức lắm !

Trường Sơn thấy em có vẻ mệt mỏi nên bảo :

- Thôi anh em mình nghỉ ngơi một lúc, mai ngày nói chuyện tiếp.

Trường Giang cười nhẹ :

- Mười tám năm xa cách, dù tâm sự một năm cũng chưa hết ! Đêm nay em có thức trắng đêm để hàn huyên cùng anh cũng không thấy mệt.

Trường Sơn như nhớ ra chuyện gì vui, bật cười thành tiếng :

- Anh nghĩ tới chuyện này tức cười quá ! Đang khi anh dò dẫm tình hình ngoài thành nội, thấy tường cao, quân lính canh phòng nghiêm ngặt, có hơi lo. Nào dè khi chân vừa bước trờ tới cửa ngõ môn, bọn lính Minh vừa trông thấy anh đã vội vàng mở rộng cửa rào mời anh vào. Anh làm gan bước vô mà trong bụng hết sức hoang mang, không hiểu nổi vì sao bọn họ làm thế ?

Trường Giang phì cười :

- Anh biết tại sao không ? Cũng vì thường ngày em hay ăn mặc giả làm người An Nam ra ngoài thành. Thỉnh thoảng em cũng mặc chiếc áo nhiễu đen, đầu chít khăn đen như anh, nên chúng ngỡ là quan Khâm sai họ Đoàn.

Trường Sơn cười ngất :

- Hèn chi mỗi lần gặp anh bọn chúng chào thật nghiêm chỉnh. Khiến anh chẳng hiểu chúng đỡ trò gì ?

Chàng cười cười, nói pha trò :

- Bọn ấy vì tưởng là Đại quan của chúng nên hồn vía bay mất không nhìn cho kỹ, chớ không chúng đã nhận ra "đại quan này mặt mày đen thui ».

Trường Giang cười :

- Cái may là anh chít khăn, chúng không thấy tóc anh đen quá. Còn đại quan của chúng tóc hoa râm.

Sự thật hai anh em hình vóc như in, nếu không đứng gần người lạ khó tìm ra khác biệt. Cái may là bọn lính không dám hỏi lời thôi với đại quan của chúng. Chớ nếu chúng nói chuyện tiếng Trung Hoa với Trường Sơn, chàng không hiểu gì có khi đã gây rắc rối.

Đang khi hai anh em cười nói, bỗng có tiếng gõ cửa. Trường Giang ra dấu bảo anh núp sau cánh cửa. Chàng hé cửa ló mặt nhìn ra, thấy con hầu mang tới bình trà nóng. Nó nói :

- Bẩm đại quan, giờ này đã đúng Ngọ. Con xin phép mời đại quan ra dùng cơm. Lệnh bà đang chờ ngài nơi phòng ăn.

Trường Giang nghe con hầu nói không khỏi giật mình. Té ra hai anh em chàng nói chuyện suốt đêm và nửa ngày hôm sau, mà không hay !

Chàng đón lấy cái khay trà, vừa nói :

- Ta làm việc suốt đêm không ngủ nên quên cả ngày giờ, mà công việc cũng chưa xong. Người thừa lại với phu nhân : « Nói ta bảo nàng ăn trước, đừng chờ. Lúc nào đói bụng ta sẽ ăn sau. ». Phần người hãy xuống nhà bếp mang lên đây cho ta một mâm cơm đầy đủ thức ăn, phần ăn cũng nhiều hơn thường ngày. Nhưng người chớ nói cho phu nhân ta rõ việc này nhé.

Con hầu vâng dạ bước đi. Trường Giang khép cửa lại, rồi rót trà đưa cho anh một chén, bảo nhỏ :

- Giờ này đúng Ngọ rồi, anh biết không ? Anh em mình nói chuyện vang rân trong này, hy vọng không ai nghe.

Vì con hầu với Trường Giang nói tiếng Trung Hoa, Trường Sơn không hiểu gì. Chừng nghe em nói đã đúng Ngọ, chàng nhảy nhồm, kêu khẽ :

- Thời gian trôi nhanh quá ! Chẳng mấy chốc chúng ta phải chia tay !

Trường Giang nhỏ giọng :

- Hiền huynh à, trang trại của cha ở Mùng Lai em đã thuê người xây dựng lại từ một năm qua. Thỉnh thoảng em trở về đó. Vậy anh có muốn nhắn nhủ em điều gì, có thể để tin lại đó.

- Hiền đệ giao cho ai trông coi ?

- Giao cho lão Tứ, hiền huynh còn nhớ lão chứ ?

- Nhớ chớ ! Hiền đệ gặp lão ở đâu vậy ?

- Ở Tràng An. Gặp lão em mới biết tin cha tử nạn hồi năm Mậu Tý.

Nét mặt chàng vụt dàu dàu :

- Em đi tìm mộ cha để cúng vái, nhưng không thấy nữa. Bọn cướp nước đào mồ cuốc mả phụ thân !

Trường Sơn nghe em nói đôi mắt ửng đỏ, nói giọng oán hờn :

- Vụ này anh đã khóc bao lần và thề với linh hồn cha tiêu diệt lũ vô thần. Khi xưa anh chôn xác mẫu thân ở một làng

hẻo lánh ở Chiêm Thành, mỗi lần nghĩ tới đều xót xa thương mẹ vùi thây xứ người. Giờ ngẫm nghĩ lại, nếu mẹ chết ở quê nhà mồ mả cũng không yên ! Thật chưa có thời đại nào bi thảm như vậy.

"Người sống phập phồng lo sợ, không biết chết lúc nào ? Người chết hồn bay vật vờ, không biết thây vùi nơi đâu ?"

Đang lúc nhắc nhở chuyện xưa, hai anh em bỗng nghe tiếng bước chân ngoài hành lang, liền nín im. Trường Giang đoán chừng con hầu khi nãy trở lại nên hé cửa phòng nhìn ra. Dè đâu Thúy Uyên tới tìm chàng với đôi mắt ướt lệ.

Có lẽ nàng nghĩ đêm nay là đêm cuối cùng, nên muốn được cùng chàng ăn buổi cơm chung. Nàng nói thật nhỏ :

- Đoàn lang, thiệp ước muốn cùng chàng ăn buổi cơm chung hôm nay.

Trường Giang muốn thử lòng nàng, nên nói :

- Tiểu thư với tôi ăn chung trọn đời, sá gì buổi này tôi bận việc vắng mặt một lần, tiểu thư sao lại bận tâm như vậy?

Thúy Uyên đỏ nước mắt hàng hàng :

- Chàng nói đúng lắm ! Chúng ta vĩnh viễn không xa nhau.

Câu nói của nàng khiến Trường Giang kinh tâm không ít. May mà cả hai nói tiếng Trung Hoa, Trường Sơn không hiểu.

Trường Giang thầm nghĩ :

« Đêm nay ta phải tính mưu kế sao cho vẹn. Chớ có khi ta chưa kịp giả chết, nàng đã hủy thân trước thì nguy ! ».

Thấy nàng tiều tụy, chàng thương cảm muốn tới phòng ăn chung với nàng, cho nàng thoả nguyện, nhưng nhắm không thể bỏ gia huynh trong phòng một mình, nên đành nói :

- Hôm nay tôi bận lắm. Tiều thư nên ăn trước đừng chờ. Tôi hứa ngày mai sẽ làm vừa ý tiều thư.

Câu nói của chàng làm nước mắt nàng tuôn như suối. Nàng cúi mặt cúi lủi thối bước đi...

Trường Giang khép cửa, quay bước trở vào muốn nói cho anh rõ người ấy là Thúy Uyên, nhưng không hiểu sao chàng lặng im ?

Cũng may Trường Sơn không hỏi, vì chàng nghe hai người nói tiếng Trung Hoa, nên không tưởng người ấy là Thúy Uyên.

Thúy Uyên vì đóng vai trò con gái của Dương Sĩ Kỳ, nên nói chuyện với mọi người đều bằng tiếng Trung Hoa. Huỳnh Như thì trái lại, khi nói chuyện với người An Nam, nàng nói tiếng An Nam. Chỉ trừ lúc nói chuyện với Thúy Uyên mà có kẻ thứ ba thì nàng mới nói tiếng Trung Hoa.

Trường Giang từ khi lưu lạc tới đảo Hải Nam quen nói tiếng Trung Hoa, nên lúc mở miệng chàng nói tiếng Trung Hoa một cách tự nhiên, nhờ vậy không bị lộ.

Khi Trường Giang vừa về tới quê nhà, chàng vội vàng gọi thầy vào nội thành dạy chàng tiếng An Nam để Trần Hiệp và bọn quan nhà Minh không có điều nghi kỵ. Trần Hiệp qua tới An Nam cũng học ngay, lão nói được ít ít. Chừng thấy chàng mới học sau mà nói rớt rớt, lão ngán sợ vô cùng, thảm nhủ :

- Người này có trí óc siêu việt, hèn chi hoàng thượng nể vì thương quý cũng phải !

Trường Giang giả vờ học tiếng An Nam để qua mặt bọn quan lại nhà Minh, mỗi khi ra thành một mình bọn ấy không thắc mắc. Nhưng khi nói chuyện với bọn nô tỳ gia nhân người An Nam, chàng vẫn nói tiếng Trung Hoa. Thành ra mọi người đinh ninh chàng là người Tàu chính cống.

Trường Sơn nghe em nói tiếng Trung Hoa quá rành, buột miệng khen :

- Hiền đệ nói tiếng Tàu giỏi hơn người Tàu nữa là khác !

Trường Giang cười :

- Thật ra em chỉ nói được 3 ngôn ngữ thông dụng của họ thôi. Đó là tiếng Quan Thoại, Phúc Kiến và tiếng Quảng. Gia huynh biết không ? Xứ họ có mấy chục thổ ngữ khác nhau, nên giữa họ với nhau cũng không hiểu. Tiếng Quan Thoại là tiếng miền Bắc, giọng nghe êm đẹp hơn tiếng Quảng. Tiếng Quảng nghe chướng tai lắm, nên người mình mới nói họ "xí xô xí xào » là vậy !

Một lúc sau con hầu mang đến cho chủ mâm cơm đầy cao lương mỹ vị, nhưng chỉ có một cái chén và một đôi đũa. Thành ra hai anh em cùng nhường nhịn, không ai chịu dùng. Rốt cuộc cả hai cùng bốc.

Trường Sơn vụt nhớ hồi trôi giạt tới bờ biển Chiêm Thành, chàng được cha con người đánh cá cứu về nhà. Buổi cơm dọn ra mọi người cho tay vào nồi bốc ăn, nên thuật lại cho em nghe, rồi nói :

- Đời anh phong trần dày dạn, ăn bốc, uống nước gàu ...lúc đói, lúc khát... Chẳng cầu kỳ chi hết ! Nhất là những lúc hành quân bị địch bao vây có khi uống cả nước bùn, ăn cả cỏ ! Nên anh đã quen sống thiếu thốn mà không thấy khổ. Có thể

nói bữa nay là bữa ăn thịnh soạn và ngon nhất trong đời anh từ 18 năm qua.

Trường Giang ngùi ngùi :

- Những thứ này em ngán ngẩm lắm, nhưng hôm nay gặp lại anh nổi mừng vui làm em ngon miệng. Cũng có thể nói là bữa cơm ngon nhất của em từ khi anh em mình chia tay.

Sau buổi ăn hai anh em bàn chuyện quân sự. Trường Giang trao cho anh một phong thư, bảo rằng :

- Tất cả những chi tiết về việc tấn công thành Đông Quan này em đều ghi rõ ở trong. Vậy anh cứ trình lên Bình Định Vương kế hoạch của em.

Trường Sơn nói :

- Hôm qua anh dạo thăm tình hình trong nội thành, thấy binh lính quá đông, sợ quân mình ít ỏi tấn công không nổi. Mà nếu dồn tất cả lực lượng quân ta về đánh Đông quan, e rằng các địa phương đã chiếm được bị tấn công.

- Kế hoạch em đưa ra có tiên liệu điều này. Nghĩa là ta đưa quân đánh Đông Quan, nhưng giả vờ đưa binh vây Nghệ An, Thanh Hóa. Bọn Trần Trí, Trần Hiệp tưởng phe ta tấn công hai nơi đó, sẽ đưa đám binh tinh nhuệ ở đây vào Thanh Hóa và Nghệ An tăng cường. Lúc ấy Đông Quan bỏ ngõ, ta đánh thốc vào. Đó chính là kế dương đông kích tây đấy mà !

- Anh hiểu ý hiền đệ rồi !

- Trong kế hoạch này em cũng có bàn với Bình Định Vương, trong khi đánh Đông Quan quân ta phải chia làm nhiều cánh chặn các đường cứu viện của họ từ Vân Nam và Lương Quảng (Quảng Đông và Quảng Tây). Nói tóm lại, mọi chi tiết em đều ghi rõ trong thư. Từ đây về sau hiền huynh

muốn liên lạc với em cứ trở về căn nhà của song thân khi xưa ở Mường Lai đưa tin và lấy tin.

Ngừng một lúc chàng tiếp :

- Còn kế hoạch tối nay thì như vậy, như vậy ... Xin anh hãy làm theo lời em, đưa gia tâu rời chốn này, để em không phải chường ngại vì nàng.

Trường Sơn nghi ngại hỏi :

- Bọn ở đây sẽ nghĩ thế nào khi thấy Thúy Uyên mất tích ?

- Nàng đi rồi em tuyên bố với mọi người nàng vì giận em lạnh nhạt nên cuốn gói trở về với cha mẹ ở Bắc Kinh. Ở đây không ai biết nàng là gái An Nam, ngoại trừ em và Huỳnh Như.

Chàng bỗng hỏi :

- Bọn binh sĩ cận vệ của anh có ai biết nói giỏi tiếng Trung Hoa không ?

- Có một người nói y như người Tàu vậy !

- Hay lắm ! Vậy sau khi cỗ xe đưa anh và Thúy Uyên rời nội thành về đến địa điểm, anh tìm cách giữ tên đánh xe của em lại mật khu và đổi người tìn cần của phe mình đánh xe trở về tìm gặp em. Em cần người của anh một thời gian.

- Anh sẽ làm theo lời em dặn.

- Bây giờ tạm thời anh nên về tư phòng em nằm nghỉ một lúc, chờ đến trời tối thực hiện kế hoạch. À, trong phòng em có cánh cửa ăn thông qua phòng nhỏ bên cạnh, là phòng tắm và nhà vệ sinh đầy đủ tiện nghi, nếu anh cần tắm hay lau rửa.

Trường Sơn hỏi :

- Em không về tư phòng nghỉ lưng một lúc sao ? Trọn đêm qua em cũng không ngủ, chắc phải mệt lắm ?

- Anh về tư phòng nghỉ trước. Em chờ anh đi rồi sẽ mở cửa văn phòng này ra, ngồi làm việc một lúc cho bọn nô tỳ không nghỉ kỹ. Rồi em sẽ về tư phòng sau. Hiền huynh cứ tự nhiên ngủ trước. Anh nhớ khép cửa lại thì không ai dám đi vào.

Chàng căn dặn xong liền hé cửa nhìn ra ngoài hành lang, thấy không có bóng người. Chàng gật đầu ra dấu với Trường Sơn :

- Anh nên đi ra một cách tự nhiên. Cánh cửa thứ hai là phòng ngủ của em, tức cách phòng này một phòng.

Trường Sơn y lời bước nhanh ra ngoài đi vào tư phòng em. Trường Giang vội vàng tắt đèn và mở tất cả các cửa sổ, ngồi làm việc như thường lệ.

Chàng ngồi một lúc cảm nghe mệt mỏi nên gục đầu trên bàn viết thiếp đi không biết bao lâu, bỗng giật mình tỉnh giấc vì có bước chân nhẹ nhẹ tiến gần...

Chàng ngẩng mặt lên... thấy Thúy Uyên đang nhìn chàng với đôi mắt đẫm lệ.

Y như mỗi lần chàng gặp nàng đều thấy nàng khóc ! Nàng khóc quá nhiều, đôi mắt lúc nào cũng đỏ hoe.

Xót xa trước tâm tình của chị dâu, Trường Giang muốn nhân dịp này nhắn nhủ với nàng vài lời, nên mỉm cười với nàng và nhỏ nhẹ bảo :

- Tiểu thư khóc quá nhiều, tôi chẳng biết khuyên nhủ ra sao ? Tôi chỉ mong tiểu thư hiểu rằng, dù mai ngày có xảy ra điều gì tiểu thư cũng đừng ân hận hay đau buồn vì tôi. Mỗi

người có một số phần. Sự sống sự chết... tất cả Thượng Đế đã an bày sẵn rồi.

Thúy Uyên nghe mấy lời của chàng, có cảm tưởng như chàng đã linh cảm trước cái chết nên nói lời trấn trời với mình. Tim nàng đau nhói lên, nước mắt lại tràn ra, nàng sụt sùi nói :

- Đoàn lang ơi, nếu thiếp có làm điều gì không phải với chàng, xin chàng tha lỗi cho thiếp và đừng oán hờn. Ân tình chàng kiếp này, kiếp sau thiếp nguyện sẽ đáp đền.

Trường Giang cười nhẹ :

- Xin tiểu thư an tâm, tôi chẳng bao giờ oán hận tiểu thư, vì tôi biết nếu tiểu thư có làm điều gì không phải với tôi là do hoàn cảnh bắt buộc, chứ thâm tâm tiểu thư không muốn. Nói thật, tôi có chết bởi tiểu thư cũng chẳng oán giận đâu.

Chàng muốn nói xa nói gần để nàng không phải quá ân hận sống ray rứt trong những ngày sắp tới.

Thúy Uyên nghe chàng nói lời cao thượng, bật khóc to lên. Trường Giang không biết võ về cách nào để nàng nín, đành đổi giọng giận dỗi:

- Điều mà tôi không thích là đàn bà khóc ! Tiểu thư cầm dao đâm tôi, tôi không phiền trách, nhưng khóc trước mặt tôi, tôi cảm thấy khó chịu phiền phức lắm.

Câu nói của chàng làm Thúy Uyên hoảng sợ nín khóc ! Trường Giang thấy tội nghiệp, nên an ủi :

- Nói vậy chứ tôi không phiền trách tiểu thư đâu ! Miễn rằng tiểu thư vui cười là tôi thỏa thích.

Chàng đứng lên khỏi ghế và nói :

- Đêm qua tôi chong đèn làm việc suốt đêm đến trưa hôm nay mà không hay, giờ mới thấy mệt và buồn ngủ. Tôi đi ngủ sớm tối nay. Tiểu thư dặn bọn nô tỳ chớ phá rầy tôi nhé ?

Không chờ Thúy Uyên có phản ứng gì, chàng nói xong đi tuốt về tư phòng, thấy gia huynh đã ngủ nên rón rén lên giường nằm một bên.

Thúy Uyên cũng trở về phòng nàng, mà trong lòng miên man nghĩ ngợi:

"Điều chi khiến chàng bỗng dưng làm việc suốt đêm qua, để hôm nay mệt mỏi ngủ sớm ? Phải chăng số phận đã an bày như thế để người của Bình Định Vương dễ dàng hành động ? ».

Mới đó nàng khóc thương chàng, giờ nàng hồi hộp vì mưu kế giết chàng sắp được thực hiện ! Thúy Uyên ôm đầu rên rỉ :

« - Ta là con người một mặt hai lòng, tàn nhẫn nhất thế gian, mà cũng đáng thương nhất thế gian ! »

Nàng nằm trên giường, úp mặt xuống gối khóc một lúc thấy trời đã tối, nên chờ dậy đi qua tư phòng chàng lén buộc vào song cửa sổ chiếc khăn trắng.

Xong việc nàng vừa bước tới phòng ăn đã thấy con hầu mang mâm cơm vào. Nó thấy nàng, vội vàng thưa :

- Con thấy lệnh bà và đại quan trong tư phòng, sợ phá giấc ngủ nên không dám gọi, thành ra dọn cơm chiều quá trễ.

Trong lòng ủ ê, nàng không để tâm nghe con hầu nói gì ? Nhìn mâm cơm rượu thịt ê chề, nàng càng xót xa nước mắt rơi rơi, nói với con hầu :

- Người đem dẹp các thứ ấy đi, ta không muốn ăn. Còn đại quan đang ngủ, người chớ đánh thức làm gì.

Con hầu vâng lời dẹp mâm cơm tức khắc. Thúy Uyên uể oải trở về tư phòng, mở tủ lấy ra bình rượu đặt lên chiếc bàn trong phòng. Chính là bình rượu độc Huỳnh Như pha bữa trước để hạ độc Đoàn khâm sai, nhưng sự việc bất thành. Sau đó Thúy Uyên xin được cất giữ để dành cho mình.

Cũng vì Huỳnh Như thất bại, Thúy Uyên mới phải cầu cứu Bình Định Vương. Đêm nay nếu người của Bình Định Vương thành công việc thủ tiêu "Đoàn Hoài Nam", thì nàng cũng sẽ chết theo chàng bằng chén rượu độc còn lại đó.

Nàng ngồi trong bóng tối chờ đợi giờ phút sẽ đến, lòng tê tái thương đau. Thời gian trôi qua chậm chậm ...

Đêm đã sắp tàn rồi, trống đã điểm canh năm, người của Bình Định Vương có lẽ gặp trở ngại không tới được ? Hay là người nào đó đã bị lính Minh bắt giữ ?

Bỗng dưng nàng đâm lo cho sự an nguy của ai đó trong lúc đột nhập nội thành... Rồi chợt nhớ người yêu năm xưa năm chết lịm trong khu vườn nhà nàng cũng vì len vào cung Hồ. Tim nàng vụt đau nhói lên khi nhớ lại kỷ niệm của 18 năm về trước...

Thình lình Thúy Uyên nghe tiếng thét của "Đoàn lang". Tiếng thét không to lắm, chỉ đủ cho nàng ở phòng bên cạnh nghe tiếng.

Thúy Uyên run rẩy ngồi bật dậy, tuột xuống giường bước tới mấy bước, định ra ngoài hành lang nghe ngóng...

Thình lình cánh cửa phòng nàng bị mở banh ra... Một người từ ngoài lao vào như một cơn gió lốc. Thúy Uyên còn đang chân động tâm thần, người ấy khép cửa lại rồi đứng trấn nơi cửa.

Trong phòng không đốt đèn, nhưng nhờ ánh sáng từ hành lang xuyên qua cửa sổ, Thúy Uyên trong rõ người ấy mặc toàn đen, đầu trùm khăn đen bít cả mặt, chỉ chừa hai lỗ mắt. Người ấy nói bằng tiếng An Nam :

- Nếu cô nương là gái An Nam, xin vui lòng giúp tôi rời chỗ này.

Thúy Uyên run giọng, hỏi bằng tiếng An Nam :

- Người là ai ? Vì sao biết tôi là gái An Nam ?

- Tôi không biết cô nương là người An Nam. Tôi vào đây theo lời yêu cầu của ... một cô gái An Nam để ám sát một tên quan Tàu. Giờ tôi đã làm xong lời thỉnh cầu của nàng ấy, nên cần phải rời nơi này gấp, kéo bị động.

Giọng nói của Thúy Uyên vẫn còn run rẩy :

- Người là người của Bình Định Vương ?

- Vâng !

- Thế ra hắn đã ... ?

Nàng không dám nói tiếp, nhưng người kia cũng hiểu ý nàng, đáp gọn :

- Chết rồi !

Thúy Uyên bật khóc, nhưng vội nín ngay. Người kia hỏi :

- Có phải cô nương là người gửi thư cho Bình Định Vương ?

Nàng đáp thật nhỏ :

- Vâng !

- Vậy ra cô nương là em gái của quan tham mưu Nguyễn Trãi dưới trướng Bình Định Vương ? Tôi có bốn phận đưa cô nương về đoàn tụ với thân huynh.

Nghe nhắc tên anh, Thúy Uyên mừng quýnh hỏi dồn :

- Gia huynh tôi còn sống ? Như vậy lời đồn trong dân gian là sự thật ? Gia huynh tôi hiện đang phục vụ dưới trướng Bình Định Vương ?

- Đúng vậy ! Chính quan Tham mưu đã nhận ra dấu hiệu và bút tích của cô nương từ bức thư đầu.

Bất ngờ nhận được tin tức gia huynh, Thúy Uyên vui mừng quên cái chết của "Đoàn Lang" !

Nàng cười qua màn lệ :

- Trời ơi, tôi còn gặp được gia huynh tôi ? Quả thật không ngờ !

- Cô nương kíp rời chốn này. Những gì cô nương cần lấy theo, nên đem theo lần này.

Thúy Uyên cuống quýt :

- Nhưng tôi phải làm gì ? Mà làm sao rời khỏi chốn này ?

- Cô nương có xe riêng phải không ?

- Có

- Vậy cô nương xuống nhà tìm người đánh xe bảo hấn đỡ xe bên hông nhà, rồi theo cô nương lên phòng ôm hành trang xuống. Trong khi cô nương xuống nhà, tôi sẽ thay cô soạn sẵn các thứ cho khỏi mất thì giờ.

Thúy Uyên ngờ ngác hỏi :

- Bỗng dưng tôi ôm đồ đạc ra đi giữa đêm hôm khuya thế này, bọn nô tỳ và bọn lính gác sẽ thắc mắc, tôi biết nói thế nào ?

- Trời sắp sáng rồi, không còn ban đêm nữa ! Cô nương chỉ cần nói : "Ta không muốn ở xứ này giờ khắc nào nữa, ta trở về Bắc Kinh với cha mẹ".

Thúy Uyên trố mắt kinh hãi nhìn người bịt mặt. Nàng có cảm tưởng người này quen thuộc với nàng và biết tất cả đời tư của nàng. Bỗng nhiên nàng nghe giọng nói này không mấy xa lạ, nàng hỏi :

- Người là ai?

- Khi rời khỏi nơi đây tôi sẽ cho cô nương rõ tôi là ai. Hiện giờ cô nương nên gấp làm theo lời tôi.

- Thừa vâng !

Thúy Uyên bước đi vài bước, vụt đứng khựng lại hỏi :

- Người làm thế nào rời khỏi nơi đây ?

- Một lúc nữa tôi sẽ len vào xe cô nương. Cô nương cho phép tôi ngồi chung xe chứ ?

Thúy Uyên đáp nhỏ :

- Cũng được !

Nàng mở cửa bước đi. Lúc ngang qua phòng "Đoàn lang" vụt đứng lại, gục đầu nơi cửa khóc ngất.

Nhưng nàng không dám đứng lâu, kéo tay áo lau nước mắt, thất thểu bước đi. Lúc xuống nhà dưới, hai tên gác cửa thấy nàng vội vàng làm lễ chào và kính cẩn hỏi :

- Lệnh bà cần việc chi mà thức quá sớm ?

Thúy Uyên bảo :

- Người đi tìm tên đánh xe của ta, bảo tới gặp ta gấp.

Một tên nghe nói bỏ chạy một mạch. Chốc sau trở lại với tên đánh xe, mắt còn lem nhem ngái ngủ. Thúy Uyên ra lệnh tên đánh xe :

- Người đỗ xe bên hông nhà, rồi theo ta lên phòng mang đồ đạc xuống.

Tên đánh xe là một thanh niên tuổi khoảng 20, người Quảng Đông, vốn rất ngưỡng mộ bà chủ. Thường ngày nàng sai bảo hắn đưa đi đâu thì tuân lệnh răm rắp, chớ không dám hỏi lời thôi. Bữa nay thấy chủ nhân mặt mũi như vừa mới khóc, mà lại đòi đi ra ngoài quá sớm, hắn không biết có việc gì xảy ra, bạo gan hỏi :

- Chẳng hay ... vì sao lệnh bà muốn đi đâu mà khởi hành quá sớm như vậy ?

Thúy Uyên đáp cộc lốc :

- Về Bắc Kinh !

Hai tên binh gác cửa và tên đánh xe nghe nói đều trở mắt nhìn nàng kinh ngạc. Sợ chúng thắc mắc, Thúy Uyên nói thêm :

- Ta chán sống ở đây, ta về xứ nên cần ra đi thật sớm. Người đưa ta tới Khâm Châu (thuộc nước Tàu, giáp giới AnNam) rồi người có thể trở lại đây, ta đổi xe khác đi.

- Lệnh bà đi về một mình sao ? Đường xá xa xôi, sợ ...

- Mặc ta !

- Đại quan có cùng đi với lệnh...

Thúy Uyên đổ quạu :

- Sao bữa nay người hỏi lời thôi thế ? Ta giận Đại quan mới bỏ về xứ, có hiểu không ?

Hai tên binh và tên đánh xe tin lời nàng ngay, vì chúng vẫn thường nghe bọn gia nhân xâm xì về cặp vợ chồng lạ lùng này. Chúng nghe đồn quan Khâm sai rất lạnh nhạt với vợ và cả hai không bao giờ ngủ chung.

Chúng cũng nghe nói Thúy Uyên là con gái của Đại Học Sĩ Dương Sĩ Kỳ đứng đầu triều đình Bắc Kinh, nên ngán sợ nàng lắm.

Tên đánh xe làm râm rấp theo ý của nàng. Một lúc sau hẳn trở lại theo nàng lên tư phòng mang đồ đạc xuống.

Người kia đã gói sẵn hai túi, một túi quần áo và tư trang, một túi các đồ quý và tranh ảnh.

Dĩ nhiên người bịt mặt không còn ở đó nữa ! Điều mà nàng lấy làm lạ, là không hiểu sao người ấy biết những món nàng quý mà gom đi, mà lại soạn nhanh như vậy ?

Cỗ xe của Thúy Uyên có mui kín, có cửa sổ và có rèm the. Thúy Uyên định nhìn người kia đã ngồi sẵn bên trong. Nào ngờ khi nàng leo lên thấy băng ghế trống trơn. Nàng không biết chờ người ấy bao lâu, trong ruột nóng rang như lên cơn sốt.

Tên đánh xe bắt đầu vung ngọn roi mây, đôi ngựa rộn ràng tung vó...

Thúy Uyên lých quỳnh toan bảo tên đánh xe dừng lại để chờ người bịt mặt. Bỗng nhiên cửa xe lay động. Một người lao mình vào trong, nhẹ như con én, ngồi xuống bên cạnh nàng.

Nàng đã biết trước mà cũng không khỏi giật mình, vì tác động nhanh nhẹn phi thường của người ấy tung mình vào trong đang lúc xe chạy.

Ra đến cửa ngõ môn bọn lính gác dường như đã được lệnh trước, mở banh hai cổng rào cho xe lướt qua. Chẳng mấy chốc xe đã bỏ xa nội thành tiến về hướng Đông Bắc. Người bịt mặt rí vào tai Thúy Uyên :

- Cô nương hãy bảo hấn chạy về hướng Tây Nam.

Thúy Uyên không hỏi lời thôi, thò đầu ra ngoài bảo tên đánh xe đổi hướng. Hấn nghe lệnh nàng rất ngạc nhiên, thẳng xe lại hỏi :

- Lệnh bà muốn tới biên giới Khâm Châu sao lại đổi hướng đi ?

- Ta cần ghé một nơi trước khi đến Khâm Châu.

Nghe nàng giải thích tên đánh xe cho ngựa quay đầu chạy về hướng Tây Nam. Đến trưa cỗ xe chạy trên con đường hẹp, hai bên là rừng. Tên đánh xe lo sợ nói :

- Vùng này là vùng chiếm đóng của quân An Nam, rất là nguy ...

Hấn chưa nói dứt câu, Thúy Uyên đã nghe tiếng reo hò từ hai cánh rừng bên hữu và bên tả.

Tên đánh xe nhìn thấy quân binh An Nam 1ố nhỏ hai bên rừng, kinh hãi vung ngọn roi mây vút trên mình ngựa. Cỗ xe lao tới như điên...

Bỗng có một người từ trong xe bay ra, chụp ngọn roi mây và sợi giây cương trên tay hấn.

Tác động người ấy vừa nhanh nhẹn vừa nhẹ nhàng, nhưng lại có sức mạnh phi thường, quăng tên đánh xe trên lề cỏ và hãm xe lại.

Tên đánh xe vừa lồm cồm ngồi dậy, ngơ ngác không hiểu vì sao trong mui xe của nữ chủ hãnh ngồi, lại có người lạ bay ra ?

Đoàn binh An Nam từ hai bên rừng ủa đến. Người kia kéo chiếc khăn trùm mặt khỏi đầu, tên đánh xe há hốc mồm kêu thất thanh :

- Trời ơi, sao lại là Đoàn đại quan ?

Trong khi quân An Nam reo lên:

- Nguyễn tướng công!

Tiếng kêu của phe An Nam và của tên đánh xe không ăn nhập với nhau, vì một đảng nói tiếng Trung Hoa và một đảng nói tiếng An Nam, tuy cùng để ám chỉ một người, nhưng rõ ràng nghe gọi hai cái tên khác nhau, mà hai tên đó đều làm cho Thúy Uyên kinh tâm động phách.

Nàng mở cửa xe nhào ra... Chùng thấy mặt người "bịt mặt", nàng ngã lăn xuống đường bất tỉnh.

***